

பொமுதுபோகாத கொலம்பஸ், கப்பல் ஏறி எங்கெங்கோ சுற்றினார். நிறைய

நிலப்பரப்புகளைக் கண்டுபிடித்தார். அதாவது, அந்தந்த ஊர்க்காரர்களுக்கு அப்புறம் அந்தப் பிரதேசங்களை முதன் முதலில் அவர்தான் பார்த்தார். சரித்திரப் புத்தகங்களில் அவர் பெயரை ஏற்றியாகிவிட்டது. கொலம்பியா மட்டும் அவர் பெயரை ஞாபகமாகத் தன் பெயரில் சேர்த்துக் கொண்டுவிட்டது.

உலக வரைபடத்தில் அழகான கோன் ஐஸ் மாதிரி, வட அமெரிக்காவுக்குக் கீழே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் தென் அமெரிக்கக் கண்டத்தில் கொலம்பியா ஒரு தேசம். அந்தக் கண்டத்தில் அர்ஜண்டைனா, பிரேசில், பெருவுக்கு அப்புறம் நான்காவது பெரிய தேசம்.

கோன் ஐஸ் என்று சொல்லியாகிவிட்டது. சுமமா கிடக்கிற கோன் ஐஸை யாராவது பார்த்துக்கொண்டு சுமமா இருப்பார்களா? கொலம்பஸ் வந்து போன சூட்டோடு, ஸ்பெயின் வந்து எடுத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டது. கொலம்பியாவை மட்டுமில்லை. தென் அமெரிக்கக் கண்டத்தின் பெரும்பாலான நிலப்பரப்பை, ஸ்பெயின் சாப்பிட்டதுபோக மிச்சம் இருந்த நிலங்களை போர்ச்சுகீசியர்கள் சாப்பிட்டார்கள். டச்சுக்காரர்கள் வந்து கொஞ்சம் சாப்பிட்டார்கள். யார் யாரோ வந்தார்கள். ஆளுக்குக் கொஞ்சம் ஆண்டார்கள். காலனியாதிக்கம் பற்றியெல்லாம் பேசத் தொடங்கினால் அது தனித்தொடர் ஆகிவிடும். இங்கே வேண்டாம். கொலம்பியாவைக் கொஞ்சம் போல் அறிமுகம் செய்துகொண்டு நாம் நேரே கிவிரிசுக்குப் போய்விடுவோம். சென்ற அத்தியாயத்தில் பார்த்தோமே, போதைக் கூட்டமைப்பு? அது.

பொதுவாக நூறு இருநூறு வருஷத்துக்குக் குறைந்து எந்தக் காலனியாதிக்க அரசும் இடத்தைக் காலி பண்ணியதாகச் சரித்திரமில்லை. இது நமக்கே தெரியும். கொலம்பியா விஷயத்திலும் அப்படித்தான். கொலம்பியாவின் இயற்கை வளங்களைத் திகட்டும் அளவுக்குச் சாப்பிட்டுத் தீர்த்துவிட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் ஸ்பெயின் இடத்தைக் காலி பண்ண ஆரம்பித்தது. அதுகூடத் தானாக இல்லை. நூற்றுக்கணக்கான போராளி இயக்கங்கள் தோன்றி, தினசரி மூன்று வேளை தொல்லை கொடுத்து, புரட்சியெல்லாம் பண்ணி, விட்டால் போதும் என்றுதான் ஓடவைத்தார்கள். சைமன் பொலிவர், ஃப்ரான்ஸிஸ்-கா டி பவுலா போன்ற பேரெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே! புரட்சியாளர்களாக இருந்து, சுதந்திரக் கொலம்பியாவின் முதல், இரண்டாம் பிரசிடெண்டுகளானவர்கள்.

எல்லா லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளையும்போல கொலம்பியாவிலும் சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு, நிறைய உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள். சிவில் யுத்தம். எல்லைத் தகராறுகள். வெனிசுலா பிரிந்து போனது. அப்புறம் ஈக்வடார் கழன்றுகொண்டது. ஆயிரம் நாள் யுத்தம் ஒன்று நடந்தது. அமெரிக்க அண்ணாச்சி உள்ளே வந்தார். பனாமா யுத்தம் என்று அந்தக் கால்வாய் கட்டுமானத் திட்டத்தை முன்வைத்து ஒரு சண்டை போட்டார்கள். அப்புறம் பெருவுடன் ஒரு சண்டை. அது ஒரு வருஷம்.

ஃபிரான்சிஸ்கோ டி பவுலா

எப்படியோ சமாளித்து இருபதாம் நூற்றாண்டில் காலெடுத்து வைத்தபோது, கொலம்பியா ஒரு வளரும் தேசமாகத்தான் அடையாளம் காணப்பட்டது. ஆனால், 1940-லிருந்து 1950 வரை அங்கிருந்த இரண்டு அரசியல் கட்சிகளுக்கு இடையே ஏற்பட்ட அதிகார யுத்தத்தின் காரணமாக, தேசமே ரணகளமாகிப் போனது. 'வன்முறை வருடங்கள்' (La Violencia) என்று சரித்திரம் இதனைச் சொல்லுகிறது.

வன்முறை என்றால் கொஞ்சநஞ்ச வன்முறை அல்ல. கிராமம் கிராமமாகக் கொளுத்திப் போட்டார்கள். மந்தை மந்தையாக ஆடு, மாடுகள் கொல்லப்பட்டன. மக்களை ஓட ஓட விரட்டி, கம்பத்தில் கட்டிவைத்து நிஜமாகவே தோலை உரித்தார்கள். ஒரே ரத்தக்களறி. பத்து வருஷத்தில் மொத்தமாக ஒரு லட்சத்து எண்பதாயிரம் பேர் இந்தக் களேபரத்தில் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். கொலம்பியாவின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் தாதாக்கள். இவர்கள்தான் பின்னாளில் தோன்றிய தீவிரவாத இயக்கங்களின் தாதாக்கள்.

உள்ளூர் அரசியல் கட்சிகள் முதல் தலைமுறை தாதாக்களை வளர்த்துவிட, பின்னாளில் அமெரிக்கா தன் திருப்பாதங்களைப் பதித்து நவீன தாதாக்களை உற்பத்தி செய்து வைத்தது.

எதற்கு?

அமெரிக்க சோவியத் பனிப்போரின் அத்தியாயங்களில் அதுவும் ஒன்று. கொலம்பியாவில் அப்போது (என்றால் 1950-லிருந்து 70 வரை) இடதுசாரிகளும் வலதுசாரிகளும் சம பலத்தில் இருந்தார்கள். அமெரிக்காவுக்கு வேண்டியது என்ன? வலதுசாரிகள் ஆட்சியமைக்க வேண்டுமென்பதைவிட, இடதுசாரிகள் அமைத்துவிடக் கூடாது என்பது அதிமுக்கியம். எங்கெல்லாம் கம்யூனிஸ்டுகள் ஆட்சியமைக்கக் கூடிய சூழல் உருவாகிறதோ, அங்கெல்லாம் சிஐஏ. தன் இடதுகாலை எடுத்து வைத்துவிடும்.

ஒரே டெக்னிக்தான். உள்ளூர் பொறுக்கிகளைக் கூப்பிட்டுப் பேசுவார்கள். 'என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு? பணம்? ஆயுதம்? புரட்சியாளர் பட்டம்? அட ஆட்சியையே கொடுக்கிறோம். வருகிறீர்களா, ஓர் ஆட்டம் ஆடிவிடுவோம்?'

கூப்பிட்டுக் கொண்டுபோய் ஏதாவது ஒரு காட்டுப் பகுதியில் டிரெயினிங் கொடுப்பார்கள். துப்பாக்கி சுட. குண்டு வெடிக்க. கொளுத்திப் போட. கொலை செய்ய. கலவரம் நடத்த.

இப்படிப் பயிற்சி கொடுத்து, ஆயுதங்களுடன் அவர்களை நகருக்குள் அனுப்பி வைத்துவிட்டுப் பின்னால் இருந்து உதவி செய்வார்கள். இடதுசாரிகளுக்கு எதிரான இந்த அரை டிக்கெட்டுகளின் கலாட்டாக்கள் உடனடியாக 'புரட்சி' என்று அமெரிக்க மீடியாக்களில் ஃப்ளாஷ் ஆகும். அவர்களுக்கு உண்மையில் தாங்கள் என்ன சாரி என்றுகூடத் தெரியாது. பெரும்பாலும் படிப்பறிவில்லாத முரட்டு இளைஞர்களாகத்தான் பிடிப்பார்கள். யுத்தம் என்று ஏற்றிவிட்ட பிறகு, காட்டடி அடிப்பார்கள்.

இதனால் இடதுசாரிகளிலும் நிறைய கெரில்லா இயக்கங்கள் உருவாக ஆரம்பித்தன. சித்தாந்தமும் அரசியலும் பேசிக்கொண்டு அமைதிவழி ஆட்சிக்கு உழைக்கிற கூட்டம் ஒன்று. ஆயுதம் தூக்கிக்கொண்டு இந்த அமெரிக்க அடியாட்களை அடித்து விரட்டும் கோஷ்டி ஒன்று. இந்த இரண்டு தரப்பின் நித்திய அடிதடிகளுக்கு கொலம்பியாவின் அமைதி பலியாகிப் போனது. அடிக்கடி ஆட்சி மாற்றம், ராணுவப் புரட்சி என்று மக்கள் படாதபாடு பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தொழிற்சாலைகள் அதிகம் கிடையாது. இருக்கிற கொஞ்சத்தில் உற்பத்தி கிடையாது. விவசாயத்துக்கு நிறைய வழி இருப்பினும் களத்தில் இறங்கி ஏர் பிடிக்க ஆள் கிடையாது. அதான் எல்லாரும் ஆயுதம் தூக்கிக்கொண்டு புரட்சி பண்ணப் போய்விட்டார்களே!

இந்தச் சூழலில்தான் விளைநிலங்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக போதைப் பயிர் பயிரிடப் பயன்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள்.

ஏழை விவசாயிகள், விவசாயம் செய்ய முடியாமல் நிலத்தை வைத்துக் கொண்டு சும்மா இருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்த சிலருக்கு,

அது உறுத்தத் தொடங்கியதன் விளை. எளிய காசுக்கு அவர்கள் நிலங்களை விற்க முன்வருவதைக் கண்டார்கள். ஆங்காங்கே வளைத்துப்போடும் வேலைகள் ஆரம்பமாயின. மலைக்கிராமங்களைத்தான் முதலில் குறிவைத்தார்கள். ஈரப்பதத்துக்கும் மண்ணின் வளமைக்கும் பஞ்சமே இல்லாத பிராந்தியம். தின்றுவிட்டுக் கொட்டையைத் துப்பினால் தானே முளைத்துவிடும் பூமி. தவிரவும் போலீஸ் பிரச்சனை, ரெய்டு, கெடுபிடி என்றெல்லாம் ஒன்றுமே இல்லை. அரசியல்வாதிகள் எல்லாம் பதவி நிலைக்கப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். புரட்சியாளர்கள் அவர்கள் தூக்கத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தப் புரட்சியாளர்களுக்கு நிறைய ஆயுதங்கள் வேண்டியிருக்கிறது. ஆயுதம் வாங்கக் காசு வேண்டியிருக்கிறது. கொலம்பியாவில் காபியும் தேயிலையும் கோகாவும் முளைக்கும். காசு எங்கிருந்து முளைக்கும்?

எனவே, காசை கோகாவிலிருந்து முளைக்கச் செய்யலாம் என்று நினைத்தார்கள். கோகா என்றால் கொகையின் தாய். கொழிக்கும் காசு. கொப்புளிக்கும் வளமை. கொலம்பியாவில் போதை அடிமைகள் கிடையாது. அதெல்லாம் அமெரிக்காவுக்குத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. பல ஐரோப்பிய தேசங்களுக்கு அத்தியாவசியமாக இருக்கிறது.

அப்புறம் என்ன? போடு கோகா தோட்டம்! விளைவதை அறுத்து, இலையின் நுனி கிள்ளி, உரிய ரசாயனம் சேர்த்து கொகையின் தயாரித்து பார்சல் பண்ணி அனுப்பு அமெரிக்காவுக்கு!

முதலில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக, சிறிய அளவில்தான் போதைப் பயிர் ஆரம்பித்தது. ஆனால், மிகக் குறுகிய காலத்தில் அது கொடுத்த பணத்தை போராளி இயக்கங்கள் ரூசி பார்த்துவிட்டதன் பலன், கொலம்பியாவையே ஒரு மாபெரும் போதைத் தோட்டமாக மாற்றிவிட முடிவு செய்துவிட்டார்கள்.

இதில் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்று உண்டு. கொலம்பியப் போராளி இயக்கங்கள் அனைத்துக்கும் போதைப் பணம் இருந்ததே தவிர, அனைத்து இயக்கங்களும் போதைத் தோட்டம் வைத்திருந்தார்களா என்றால் இல்லை! சிறிய இயக்கங்கள் சுயதொழில் செய்து தம்மால் இயன்ற கொகையனை உற்பத்தி செய்து சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தன. பெரிய இயக்கங்களுக்குப் பல பெரும்புள்ளிகள் நிதியுதவி செய்வதற்கென்றே போதைத் தோட்டங்களை அமைத்தார்கள்.

அவர்கள் அனைவருக்கும் அரசியல் நோக்கங்கள் இருந்தன. ஏதோ ஒரு புரட்சிப்படை யுத்தத்தில் ஜெயிக்கப்போகிறது. யுத்தம் என்பது வருஷத்துக்கு 365 நாளும் நடக்கப்போகிறது. இன்றைக்கு இவன் ஜெயிப்பான். நாளைக்கு அவன் ஜெயிப்பான். அடுத்த வாரம் வேறொருவன் ஜெயிப்பான். தொடர்ந்து ஜெயிப்பவனே ஆட்சியைப் பிடிப்பான். ஆட்சியைப் பிடித்தும் பலம் குன்றாமல் இருக்கிறவன் ஆட்சியில் நிலைப்பான். அப்படி நிலைப்பதற்கு அமெரிக்க சப்போர்ட் வேண்டும்.

இப்படியெல்லாம் சங்கிலிக் கணக்குப் போட்டுப்பார்த்தால் இன்னார் ஜெயிப்பான், இன்னார்

தோற்பான் என்றே உறுதி சொல்ல முடியாது. எனவே, எல்லா இயக்கங்களுக்கும் எல்லா தொழிலதிபர்களும் பணம் தருவது வழக்கமாகியிருந்தது. யார் ஜெயித்து ஆட்சிக்கு வந்தாலும் தங்களுக்கு லாபம் என்கிற கணக்கு.

எழுபதுகளின் மத்தியிலிருந்தே இந்த அரசியல் சூதாட்டம் கொலம்பியாவில் சூடுபிடித்துவிட்டிருந்தது. பனிப்போர் நாயகர்களான அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் எல்லா தேசங்களைப் போலவே கொலம்பியாவிலும் கூடாரம் அடித்து இருந்தார்கள். ஜெயிப்பது நீயா நானா என்பதுதான் விளையாட்டு. ஆனால், பகடைக்காயாக இந்த அப்பாவி தேசத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமே என்றெல்லாம் அவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. கொலம்பியா மட்டுமா? ஒட்டுமொத்த லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளையுமே அவர்கள் தாயக்கட்டைகளாகத்தான் நினைத்தார்கள். உருட்டி விளையாடும் கருவிகள்.

கொலம்பியர்கள் விவரம் புரியாமல் இந்த சூழ்ச்சிக்குப் பலியாகிப் போனார்கள். போதை மூலம் பணம் திரட்டும் யோசனையை சி.ஐ.ஏ.வே பல போராளி இயக்கங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறது. 'இதோ பார், நீ போதை அடிமை இல்லை. உனக்கு அந்தப் பொருள் வேண்டாம். உனக்குச் சாராயம் போதும். ஆனால், வேறு யார் யாருக்கோ எங்கெங்கோ வேண்டியிருக்கிறது. உனக்கென்ன போச்சு? கோகா பயிரிடு. கொகெய்ன் தயாரிப்பது படு சிம்பிள். சொல்லித்தர வாத்தியார்கள் இருக்கிறார்கள். கூட்டி வருவது என் பொறுப்பு. நமக்கு வேண்டியது என்ன? உங்கள் புரட்சி வெற்றி பெறப் பணம். அதுதான். அது ஒன்றுதான். முதல் பணம் நான் போட்டேனல்லவா? தொடர்ந்து போராடவும் பணம் வேண்டும். அதில் உன் பங்களிப்பும் இருப்பதுதான் உன் எதிர்காலத்துக்கு நல்லது. நாளைக்கு நீயே ஆட்சி அமைக்கிறாய் என்றால், உனக்கு ஒரு தன்னம்பிக்கை வேண்டாமா? சாதிக்க முடியும் என்று எதனை வைத்து முடிவுக்கு வருவாய்? இன்றைக்கு இயக்கத்தைக் காப்பாற்றப் பணம் சம்பாதிக்கக் கற்றால்தான் நாளைக்கு தேசத்தைக் காப்பாற்றும் வல்லமையைப் பெறுவாய்.'

போதித்தார்கள். நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பல்வேறு இயக்கங்களுக்கு இந்த போதனை தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டது.

சி.ஐ.ஏ. சொல்லி இந்தக் காரியத்தில் இறங்கியவர்கள் கொஞ்சமென்றால், யாரும் சொல்லாமலேயே போதைப் பணத்தை ருசிக்க ஆரம்பித்தவர்களும் பலபேர் இருந்தார்கள்.

ஆனால், அவர்கள் செய்ததெல்லாமே சிறுதொழில் மாதிரிதான். முதன்முதலில் கொகெய்ன் உற்பத்தியை, விற்பனையை ஒரு கார்ப்பரேட்டாக கொலம்பியாவில் அறிமுகப்படுத்தியது, கண்ணுக்கெட்டும் தொலைவெல்லாம் கோகா பயிரிட்டு, காசை அறுவடை செய்தது, அந்தப் பணத்தைப் பல தீவிரவாதக் குழுக்களுக்கும் ஆட்சியாளர்களுக்கும் அளித்து, கொலம்பிய அரசியலையே தீர்மானிக்கும் சக்தியாக விளங்கியது ஒரு தனிநபர். அவரிடமிருந்துதான் நியாயமாக இந்தக் கதை தொடங்குகிறது.

1989-ம் ஆண்டின் உலகின் ஏழாவது பெரிய பணக்காரர் என்று ஃபோர்ப்ஸ் சுட்டிக்காட்டிய அவரது பெயர் பாப்லோ எஸ்கோபர்